

Målnummer:	4001-07	Avdelning:	2
Avgörandedatum:	2008-05-09		
Rubrik:	Lånefordringar på intresse- och dotterföretag har inte ansetts utgöra värdepapper eller liknande tillgångar vid tillämpningen av beskattningsbestämmelserna för investmentföretag. Förhandsbesked angående inkomstskatt.		
Lagrum:	39 kap. 15 § inkomstskattelagen (1999:1229)		
Rättsfall:	• RÅ 1999 not. 34 • RÅ 2002 ref. 105 • RÅ 2002 ref. 106 • RÅ 2004 ref. 142 • RÅ 2005 not. 166		

REFERAT

I en ansökan hos Skatterättsnämnden om förhandsbesked anförde X AB bl.a. följande. X AB är sedan länge verksam som investmentföretag. Från att tidigare ha varit ett s.k. blandat investmentföretag, dvs. med innehav av aktier i såväl större dotterbolag som börsnoterade företag, har bolaget från och med 1999 förändrat inriktningen mot ett s.k. private equity-företag. Bolaget är numera aktiv ägare i ett tjugotal företag, varav alla utom ett är onoterade. Ägarandelen varierar mellan 9 och 100 procent. Aktieinnehaven representerar skilda branscher. I beskattningshänseende är X AB ett investmentföretag enligt definitionen i 39 kap. 15 § inkomstskattelagen (1999:1229), IL. Det kapital som X AB investerar i sina innehav har i ökad omfattning börjat göras i form av lån i stället för eget kapital. Fråga har uppkommit om bolagets skattemässiga status som investmentföretag därigenom kan äventyras.

X AB ställde följande frågor till Skatterättsnämnden. - 1. Utgör bolagets lånefordringar på dotter- och intressebolag "värdepapper eller liknande tillgångar" vid tillämpningen av 39 kap. 15 § IL? Om fråga 1 besvaras jakande önskas svar även på följande frågor. - 2. Kan bolagets värdepappersinnehav bestå av dels lånefordringar på dotter- och intresseföretag motsvarande 80 procent av de totala tillgångarnas marknadsvärde, dels aktier i dessa företag motsvarande resterande 20 procent utan att bolaget förlorar sin skattemässiga status som investmentföretag? - 3. Utgör lånefordringarna sådan egendom som kan erbjuda aktieägarna riskfördelning?

Nämnden äger utgå ifrån att övriga förutsättningar för investmentföretagsstatus föreligger, nämligen att bolaget inte bedriver annan verksamhet än förvaltning av aktier och lånefordringar, att aktieinnehavet i övrigt är välfördelat så att det erbjuder aktieägarna riskfördelning och att ett stort antal fysiska personer äger aktier i bolaget. Nämnden har vidare att förutsätta att samtliga ifrågavarande lånefordringar kommer att vara "dokumenterade och konkretiserade".

Skatterättsnämnden (2007-06-08, André, ordförande, Wingren, Silfverberg, Sjökvist, Ståhl, Svanberg, Werkell) yttrade: Förhandsbesked. - X AB:s lånefordringar på dotter- och intresseföretag utgör värdepapper eller liknande tillgångar enligt 39 kap. 15 § IL. En förändring i placeringsinriktningen genom att bolaget lånar ut pengar på det sätt och i den omfattning som anges i ansökan innebär inte att det förlorar sin status som investmentföretag enligt nämnda bestämmelse. - Motivering. - Som förutsättning för förhandsbeskedet

gäller att X AB, som i huvudsak placerar sitt kapital i aktier i dotter- och intresseföretag i skilda branscher, är ett investmentföretag enligt 39 kap. 15 § IL. - X AB frågar om dess lånefordringar på dotter- och intresseföretag utgör "värdepapper eller liknande tillgångar" vid tillämpning av 39 kap. 15 § IL (fråga 1), om dess värdepappersinnehav kan bestå av lånefordringar på dotter- och intresseföretag motsvarande 80 procent av de totala tillgångarnas marknadsvärde och aktier i dessa företag motsvarande resterande 20 procent utan att bolaget förlorar sin skattemässiga investmentföretagsstatus (fråga 2) samt om lånefordringarna utgör sådan egendom som kan erbjuda aktieägarna riskfördelning (fråga 3). - X AB anser att samtliga frågor bör besvaras jakande. Skatteverket instämmer beträffande fråga 1 men anser att frågorna 2 och 3 bör besvaras nekande. - Skatterättsnämnden gör följande bedömning. - Med investmentföretag avses enligt 39 kap. 15 § IL - såvitt nu är i fråga - ett svenskt aktiebolag (1) som uteslutande eller så gott som uteslutande förvaltar värdepapper eller liknande tillgångar, (2) vars uppgift väsentligen är att genom ett välfördelat värdepappersinnehav erbjuda andelsägarna riskfördelning och (3) som ett stort antal fysiska personer äger andelar i. I ärendet är det fråga om hur de två första villkoren skall tolkas. - Definitionen av investmentföretag har varit i sak oförändrad sedan särskild lagstiftning för sådana företag tillkom år 1960 (SFS 1960:658, prop.1960:162, BevU 79). - Ursprungligen angavs bl.a. att företagets verksamhet uteslutande eller så gott som uteslutande skulle bestå av förvaltning av värdepapper och annan därmed likartad lös egendom och att det var en väsentlig uppgift för företaget att genom ett välfördelat värdepappersinnehav erbjuda aktieägare eller andelsägare riskfördelning. - Lagstiftningen föranleddes - såvitt nu är i fråga - av att aktiebolags generella skattefrihet för mottagen aktieutdelning avskaffades. För investmentföretagen infördes den regeln att 80 procent av mottagen utdelning skulle vidareutdelas för att förbli skattefri (för andra förvaltningsföretag krävdes vidareutdelning med 100 procent). - Syftet med bestämmelsen var att lösa ett avgränsat problem som var inriktat endast på investmentföretagens placeringar i kapitalplacersaktier. Andra aspekter på beskattningen av investmentföretag diskuterades inte närmare. Det fördes exempelvis ingen diskussion om innebörden av uttrycket värdepapper eller likartad lös egendom. Lagstiftaren synes emellertid ha utgått från då befintliga investmentföretag, dvs. börsnoterade företag med spridda aktieportföljer. Även vid senare ändringar i skattereglerna för investmentföretag tyder uttalanden i förarbetena på att lagstiftaren närmast haft företag som huvudsakligen investerar i aktier för ögonen. - Vid 1990 års skattereform infördes samordnade regler för s.k. mellanhänder, varmed avsågs investmentföretag och aktiefonder, nu benämnda investeringsfonder, (SFS 1990:651, prop. 1989/90:110, bet. 1989/90:SkU30). Utgångspunkten för beskattningen av mellanhanden var att neutralitet skulle råda mellan direkt och indirekt ägande. Det innebär att mellanhanden i princip inte skall beskattas utan endast andelsägarna. Tekniskt utformades reglerna så att mellanhanden skall ta upp sina inkomster (såsom utdelning och ränta) till beskattning samtidigt som avdrag ges för egen lämnad utdelning. --- Inte heller i detta lagstiftningssammanhang fördes någon diskussion om vad som närmare avsågs med "värdepapper" eller "därmed likartad lös egendom". - Grunddragen i beskattningen av investmentföretag är i princip fortfarande desamma som de som infördes genom 1990 års skattereform. - Uttrycket "värdepapper", som förekommer på flera ställen i IL, har inte definierats i den lagen. I förarbetena anges att det har olika innebörd i olika paragrafer och att man oftast av sammanhanget kan läsa ut vilka typer av värdepapper som omfattas (prop. 1999/2000:2 del 1 s. 512). Uttrycket värdepapper har inte heller i civilrätten någon entydig innebörd. En vanlig uppfattning är att värdepapper i sig är bärare av rättigheter, dvs. själva dokumentet har en självständig betydelse. Detta kan uttryckas så att ett företeende av dokumentet är ett villkor för att kunna utöva en rättighet, t.ex. att få betalning, eller att den förpliktade med befriande verkan kan fullgöra sin prestation till den som företer dokumentet. Sedan länge förekommer värdepapper i s.k. dokumentlös form, varvid informationen fästs på annat medium än "papper". Med värdepapper inom civilrätten avses t.ex. andelsrätter såsom aktier samt obligationer och andra löpande skuldebrev. - Uttrycket

"värdepapper" i investmentföretagsdefinitionen har behållits i IL (39 kap. 15 §) utan att detta har kommenterats särskilt. Däremot ändrades uttrycket "likartad lös egendom" till "liknande tillgångar". Ändringen angavs vara redaktionell (prop. 1999/2000:2 del 2 s. 453). Beträffande de särskilda reglerna för kapitalvinst och kapitalförlust samt underlaget för schablonintäkt (39 kap. 14 §) ändrades lokutionen "aktier och andra värdepapper" (av "aktietyp") till "delägarätter" (prop. 1999/2000:2 del 1 s. 511). Av detta kan den slutsatsen dras att "värdepapper" i 39 kap. 15 § är ett vidare begrepp än "delägarätter" (och sådana tillgångar som enligt 48 kap. 2 § andra stycket skall jämföras med delägarätter). Ett sådant synsätt skulle kunna leda till att med "värdepapper" avses alla sorters kapitalplaceringar av "värdepapperstyp", såsom fordringar av olika slag. - Det skulle emellertid kunna hävdas att uttrycket värdepapper i angivna lagrum har en mer begränsad innebörd. Till stöd för en sådan uppfattning kan åberopas att lagstiftaren i förarbetena till 1960 års lagstiftning i första hand uppehöll sig vid investeringar i aktier. Så skedde också vid 1990 års ändringar varvid - med utgångspunkt i neutralitet mellan fysiska personers direkta och indirekta sparande i aktier - beskattningen av investmentföretag och investeringsfonder samordnades. - Mot den bakgrunden skulle en tolkning av uttrycket kunna vara att det avser endast sådana tillgångar som en fysisk person kan förvärva direkt på börs eller annan auktoriserad marknadsplats eller genom en investeringsfond. Det skulle i så fall närmast vara fråga om sådana tillgångar som i 1 kap. 1 § 10 lagen (2004:46) om investeringsfonder definieras som fondpapper, dvs. aktier och obligationer samt sådana andra delägarätter eller fordringsrätter som är utgivna för allmän omsättning, med undantag för penningmarknadsinstrument, samt depåbevis. Till det skall läggas att även onoterade aktier, såsom aktier i dotterbolag, räknas som värdepapper i lagrummets mening (jfr t.ex. RÅ 1995 not. 406 och prop. 1989/90:110 del 1 s. 560 angående s.k. blandade investmentföretag). - Investmentföretagen räknades ursprungligen som en särskild kategori av förvaltningsföretag. Det kan därför antas att med "liknande tillgångar" avses kassamedel och andra likvida medel såsom tillgodohavande på inlåningskonton (jfr uttalandet i prop. 1960:162 s. 67 andra stycket angående företag som tillfälligt lagt ned sin rörelse). Även andra fordringar bör - om de inte faller in under begreppet "värdepapper" - anses vara "liknande tillgångar". Om X AB lånar ut pengar till sina dotter- och intresseföretag på sätt anges i ansökan bör bolaget därför anses uppfylla villkoret i 39 kap. 15 § första strecksatsen att uteslutande eller så gott som uteslutande förvalta "värdepapper eller liknande tillgångar" (fråga 1). - Härfter återstår att ta ställning till frågan huruvida X AB - om det lånar ut pengar på det sätt och i den omfattning som anges i ansökan - uppfyller villkoret i 39 kap. 15 § andra strecksatsen IL att som väsentlig uppgift ha att genom ett välfördelat värdepappersinnehav erbjuda andelsägarna riskfördelning (frågorna 2 och 3). I angivna hänseende kan det konstateras att - även om fordringar på dotter- och intresseföretag inte skulle räknas som värdepapper i lagrummets mening - ett aktieförvaltande företag som innehar sådana fordringar ändå skulle kunna uppfylla det aktuella villkoret. För att, som i förevarande fall, ett innehav - vilket till 80 procent består av sådana fordringar och till återstående 20 procent av aktier i dotter- och intresseföretag - skall anses uppfylla villkoret torde dock krävas att fordringarna utgör värdepapper enligt lagrummet. - Det som skall bedömas är ett aktieförvaltande bolag som i övrigt uppfyller kraven för att vara ett investmentföretag enligt IL. Som förutsättning gäller bl.a. att bolaget har ett välfördelat innehav av aktier i dotter- och intresseföretag i olika branscher och att det är fråga om utlåning till dessa företag. Skatteverket har anfört att med "riskfördelning" avses den risk som följer av en investering i eget kapital i företag, dvs. placeringar som, förutom utdelningar, typiskt sett ger upphov till kapitalvinster och kapitalförluster medan utlåning (oavsett vem som är låntagare) inte erbjuder riskfördelning i nu aktuell bemärkelse. Mot detta invänder X AB att med "riskfördelning" torde avses fördelningen mellan olika emittenter, i nu aktuellt fall låntagare. - Nämnden anser, i enlighet med vad som gäller för investeringsfonder, att med "riskfördelning" avses fördelning av risk mellan olika emittenter. Med hänsyn härtill och till att begreppet "värdepapper" i 39 kap. 15 § IL inte bör tolkas som en inskränkning av i vilka

former ett aktieförvaltande företag, som i övrigt uppfyller förutsättningarna för att vara ett investmentföretag enligt det lagrummet, placerar kapital i sina portföljbolag finner nämnden att ifrågavarande fordringar i detta sammanhang bör anses utgöra sådana "värdepapper" som kan erbjuda X AB:s aktieägare riskfördelning. - Med hänsyn härtill och då det får förutsättas att bolagets innehav av värdepapper är välfördelat även efter det att utlåningen genomförts får bolaget anses erbjuda sina andelsägare riskfördelning om dess tillgångar kommer att bestå av aktier i dotter- och intresseföretag och fordringar på dessa företag i den omfattning som anges i ansökan.

Skatteverket överklagade Skatterättsnämndens beslut hos Regeringsrätten och yrkade att fråga 1 skulle besvaras med att utlåning till dotter- och intresseföretag kan omfattas av det aktuella lagrummet om utlåningen konkretiserats i ett värdepapper, och att frågorna 2 och 3 skulle besvaras enligt följande. Investeringar som består till 80 procent av lån och till 20 procent av aktier erbjuder inte aktieägarna sådan riskfördelning som förutsätts i lagtexten. Lånen kan inte ge annan avkastning än årlig ränta och möjligheten till värdeökning ligger helt i värdet på aktierna. Eftersom lånen inte kan anses utgöra sådan egendom som erbjuder riskfördelning är värderelationen mellan lån och aktier av betydelse för X AB:s status som investmentföretag. För det fall att lånen anses utgöra sådan egendom som erbjuder riskfördelning medför fördelningen mellan lån och aktier att det samlade innehavet inte framstår som ett sådant välfördelat värdepappersinnehav som lagtexten kräver. Det välfördelade värdepappersinnehavet ligger i aktierna som bara uppgår till 20 procent av tillgångarna. Med hänsyn till lånens omfattning synes X AB:s verksamhet i huvudsak bestå i att agera internbank och kreditgivare mot sina dotterbolag snarare än att förvalta värdepapper genom ett välfördelat värdepappersinnehav.

X AB ansåg att Regeringsrätten skulle fastställa Skatterättsnämndens förhandsbesked och anförde bl.a. följande. När lagstiftaren talar om att ett investmentföretag ska erbjuda andelsägarna riskfördelning menas att aktieägarnas risk att förlora satsade pengar ska vara mindre jämfört med om de direktinvesterat i värdepapper (aktier eller lån) i ett eller ett fåtal företag. X AB delar nämndens uppfattning att med "riskfördelning" för investmentföretag avses fördelning av risk mellan olika emittenter (låntagare). X AB:s utlåning är långsiktig och riktad enbart mot de företag som ingår i bolagets portfölj. När X AB förvärvar ett företag beslutas hur det ska kapitaliseras. X AB väljer då mellan att tillföra medel antingen i form av eget kapital eller genom utlåning. Någon självständig utlåningsverksamhet är det således inte fråga om. Det är snarare så att X AB förvaltar lånefordringarna, dvs. X AB:s verksamhet är att förvalta värdepapper i form av aktier och lånefordringar.

Regeringsrätten (2008-05-09, Billum, Nord, Hamberg, Brickman, Knutsson) yttrade: Skälen för Regeringsrättens avgörande. Enligt 39 kap. 15 § IL avses med investmentföretag ett svenskt aktiebolag eller en svensk ekonomisk förening som uteslutande eller så gott som uteslutande förvaltar värdepapper eller liknande tillgångar, vars uppgift är att genom ett välfördelat värdepappersinnehav erbjuda andelsägarna riskfördelning, och som ett stort antal fysiska personer äger andelar i.

Av 39 kap. 14 § första stycket 3 IL framgår att utdelning som ett investmentföretag lämnar ska dras av. X AB är ett investmentföretag. Det är aktiv ägare i ett tjugotal företag, varav alla utom ett är onoterade. Ägarandelen varierar mellan 9 och 100 procent. Enligt förutsättningarna för förhandsbeskedet har X AB:s investeringar i andra företag alltmer kommit att göras i form av lån i stället för eget kapital. Med anledning av den ändrade placeringsinriktningen har X AB frågat Skatterättsnämnden om dess lånefordringar på intresse- och dotterföretag omfattas av begreppet "värdepapper eller liknande tillgångar" i 39 kap. 15 § IL (fråga 1). Om svaret på den frågan är ja vill X AB dessutom veta dels om sådana fordringar kan uppgå till 80 procent av de totala tillgångarnas marknadsvärde och aktierna i

samma bolag till 20 procent utan att X AB förlorar sin status som investmentföretag (fråga 2), dels om fordringarna utgör sådan egendom som kan erbjuda aktieägarna riskfördelning (fråga 3).

En förutsättning för att ett bolag ska klassificeras som investmentföretag är att det uteslutande eller så gott som uteslutande förvaltar värdepapper eller liknande tillgångar. Den första frågan är därmed om X AB:s lånefordringar på intresse- och dotterföretag utgör sådana tillgångar.

Någon definition av begreppet värdepapper finns inte i IL. Begreppet har ersatt det tidigare använda begreppet finansiella instrument. Beträffande bakgrunden till och tolkningen av det begreppet hänvisade Regeringsrätten i RÅ 2002 ref. 105, som avsåg tillämpningen av dåvarande 24 § 2 mom. lagen (1947:576) om statlig inkomstskatt, SIL, (numera 44 kap. 8 § IL) till förarbetena till 1990 års skattereform. Departementschefen uttalade där bl.a. följande. Begreppet finansiella instrument är hämtat från den terminologi som används av Värdepappersmarknadskommittén (SOU 1989:72 del 2). Med finansiella instrument avses alla typer av fondpapper och andra rättigheter eller förpliktelser avsedda för handel på värdepappersmarknaden. Det gäller alltså värdepapper som förekommer när företagen lånar upp pengar eller i övrigt får tillskott från allmänheten. Även t.ex. optioner omfattas av begreppet (prop. 1989/90:110, del 1 s. 722). - Regeringsrätten anförde vidare bl.a. följande. En definition av begreppet finansiella instrument kom sedermera att inflyta i 1 § lagen (1991:980) om handel med finansiella instrument där begreppet definieras som "fondpapper och annan rättighet eller förpliktelse avsedd för handel på värdepappersmarknaden". - Ett finansiellt instrument i dess civilrättsliga betydelse kännetecknas sålunda av att värdehandlingen är avsedd för omsättning på värdepappersmarknaden. I SIL har emellertid begreppet finansiella instrument fått en mer vidsträckt användning än vad som motsvarar den civilrättsliga definitionen. Ett tydligt exempel på detta är att en andel i en ekonomisk förening skatterättsligt omfattas av begreppet trots att sådana andelar inte torde vara föremål för handel på värdepappersmarknaden. Ett annat exempel är att inte endast standardiserade optioner omfattas av regleringen utan också andra optioner, även om dessa inte är lämpade för omsättning. - Enligt Regeringsrättens mening står det klart att begreppet finansiella instrument i skatterättslig mening är vagt i sina konturer och saknar den precision som följer av den definition som används på värdepappersmarknadsområdet. Vad som utgör ett finansiellt instrument i SIL kan därför inte ges ett entydigt svar. Den närmare innebörden av begreppet i ett visst lagrum får bedömas mot bakgrund av bestämmelsens syfte.

Sammanfattningsvis fann Regeringsrätten i RÅ 2002 ref. 105 att det, för att en fordran skulle kunna anses som ett av ett bolag utgivet finansiellt instrument (enligt nuvarande lagstiftning värdepapper), i vart fall måste krävas att fordringen genom bolagets försorg dokumenterats och konkretiserats gentemot den berättigade genom en utfärdad handling eller på något annat sätt (jfr också RÅ 2002 ref. 106, RÅ 2004 ref. 142 och RÅ 2005 not. 166). Regeringsrätten har vidare i RÅ 1999 not. 34 funnit att ett bolags verksamhet som består i långivning till andra bolag inom koncernen inte kan anses utgöra förvaltning av värdepapper eller annan därmed likartad lös egendom vid tillämpningen av dubbelbeskattningsavtalet med Schweiz.

Regeringsrätten gör följande bedömning.

De nuvarande beskattningsreglerna för investmentföretag infördes genom 1990 års skattereform men definitionen av investmentföretag har i sak varit oförändrad sedan den särskilda lagstiftningen för sådana företag tillkom i början på 1960-talet. Sistnämnda lagstiftning föranleddes av att aktiebolagens generella skattefrihet för mottagen aktieutdelning avskaffades. För investmentföretagen infördes den regeln att mottagen utdelning var skattefri under förutsättning att 80 procent av utdelningen vidareutdelades. I förarbetena till lagstiftningen (prop. 1960:162 s. 66) uttalas att det framstår

som naturligt att inte beskatta den utdelningsinkomst som redan påföljande år utdelas vidare till delägarna eftersom bolagets uppgift till väsentlig del anses vara att uppbära utdelningar på sitt värdepappersinnehav och vidareutdela denna inkomst till sina delägare. I 1990 års skattereform valdes en annan lagteknisk utformning än den tidigare. Nu infördes bestämmelser om att mottagen utdelning var skattepliktig medan lämnad utdelning var avdragsgill. Av förarbetena till lagstiftningen framgår (prop. 1989/90:110, del I s. 564) att syftet med beskattningsreglerna är att skapa neutralitet mellan direkt och indirekt ägande. Vidare uttalas att gemensamt för de olika modeller som övervägts är en skattefrihet för utdelningar, antingen genom en formell skattefrihet för mottagen utdelning eller genom skatteplikt för mottagen utdelning och avdragsrätt för lämnad utdelning.

Som framgått av det föregående kan frågan om vad som skatterättsligt utgör ett värdepapper inte ges något entydigt svar utan den närmare innebörden av begreppet i ett visst lagrum får bedömas mot bakgrund av det sammanhang i vilket det används. I förevarande fall är frågan huruvida fordringar på intresse- och dotterföretag kan anses utgöra värdepapper eller liknande tillgångar vid prövningen av ett bolags status som investmentföretag. Av avgörande betydelse för frågan är därmed vilket syfte de särskilda skattebestämmelserna för investmentföretag har.

Utgångspunkten för beskattningen av investmentföretag och andra s.k. mellanhänder är att det ska råda neutralitet mellan direkt och indirekt ägande. Det innebär att ett investmentföretag i princip inte ska beskattas för mottagen utdelning utan endast den slutliga mottagaren av utdelningen, dvs. andelsägaren i investmentföretaget. På så sätt upprätthålls principen om dubbelbeskattning samtidigt som kedjebeskattnings undviks. Uttalanden i förarbetena tyder på att lagstiftaren närmast haft företag som investerar i aktier för ögonen och att avsikten med lagstiftningen har varit att investmentföretagen inte ska beskattas för sina utdelningsinkomster, vare sig detta åstadkoms genom en formell skattefrihet för mottagen utdelning eller genom avdragsrätt för lämnad utdelning.

I den mån X AB övergår från att investera i andra företag i form av tillskott av eget kapital till att låna ut pengar till dem kommer de intäkter som X AB får att utgöras av räntor i stället för av utdelningar. Eftersom räntorna är avdragsgilla för låntagaren undviks det första ledet i dubbelbeskattningen till skillnad från om denne hade lämnat icke avdragsgill utdelning. Även om räntan ska tas upp som intäkt hos investmentföretaget har detta avdragsrätt för utdelning i enlighet med de i samband med skattereformen införda reglerna. Den neutralitet mellan direkt och indirekt ägande som lagstiftningen är tänkt att säkerställa har därmed satts ut spel. Mot bakgrund av bestämmelsernas syfte anser Regeringsrätten att sådana fordringar på intresse- och dotterföretag som är aktuella i målet inte utgör värdepapper eller liknande tillgångar vid tillämpningen av 39 kap. 15 § IL. X AB:s första fråga ska därmed besvaras med nej. Till följd härav förfaller X AB:s övriga frågor.

Regeringsrättens avgörande. Med ändring av Skatterättsnämndens förhandsbesked förklarar Regeringsrätten att svaret på fråga 1 är nej.

Frågorna 2 och 3 förfaller.

Föredraget 2008-03-05, föredragande Lundberg, målnummer 4001-07

Sökord: Förhandsbesked, skatter inkomstskatt; Inkomstskatt

Litteratur: Prop. 1960:162 s. 66; prop. 1989/90:110, del 1 s. 562-566, 722; prop. 1999/2000:2, del 1 s. 508-512
